

Un cutremur în concepte – un tsunami de întrebări

Miercuri, 12 ianuarie 2005

Evelyn Mangîru

Am citit recent Endtime Issues Newsletter No. 124, "Is the Christian Cross a Pagan Symbol?" partea I, de Dr. Samuele Bacchiocchi, fost profesor de teologie și istoria bisericii la Universitatea Andrews. În prima parte a articolului, la rugămintea cititorilor, Dr. Bacchiocchi face câteva afirmații referitoare la dezastrul care a avut loc pe data de 26 decembrie în Asia. Aceste afirmații mi-au trezit unele nedumeriri, pe care voi încerca să le exprim aici.

Dr. Bacchiocchi afirmă: „Dintr-o perspectivă biblică, tragedia produsă de tsunami este în mod clar un act al lui Dumnezeu, deoarece nu există factori umani care pot fi învinuiți.” „Pentru creștinii care cred că Dumnezeu este Creatorul acestei lumi și că deține controlul asupra ei, nu rămâne decât concluzia dificilă că El este în mod direct responsabil de dezastrul produs de tsunami.”

Dumnezeu este cel care trebuie acuzat ori de câte ori nu putem da vina pe oameni? Totuși, suntem siguri că „nu există factori umani care pot fi învinuiți” de tragedia din Asia? Ce putem spune despre legământul pe care l-a făcut rasa omenească cu păcatul și care a afectat întreaga natură?

„Sub blestemul păcatului, întreaga natură avea să dea mărturie omului despre caracterul și consecințele răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu” (Patriarhi și profeți, pag. 59).

Și ce putem spune despre caracterul distructiv al păcatului? Dar despre prelungirea unei istorii dureroase pe care Dumnezeu ar fi încheiat-o de mult dacă Mireasa ar fi fost gata? Este adevărat că în unele situații nu poate fi trasată implicarea directă a omului, însă responsabilitatea lui nu este astfel diminuată. Eu cred că noi, toți urmașii lui Adam, suntem vinovați de tragedia care a avut loc în Asia și de toate tragediile care au avut loc pe acest pământ, ca urmare a „răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu.”

Dar despre consecințele naturale ale despărțirii de Dumnezeu ce-am putea spune?

„Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea” (EGW 1888, pag. 1574).

Dar despre vina lui Satana?

Dr. Bacchiocchi: „Unii creștini ar dori să dea vina pe diavol pentru dezastrele naturale de acest fel, dar nicăieri în Biblie nu îi este atribuită lui Satana putere asupra vremii, fenomenelor naturii sau a evenimentelor distrugătoare. Satana este numit uneori stăpânitorul lumii acesteia (2 Cor. 4:4; Ioan 12:31; 14:30; Efes. 6:12), dar puterea lui este limitată la ispitire și amăgire.”

Nu-i atribuie Biblia lui Satana putere asupra focului? Dar într-a cui mână s-a aflat focul care „a aprins oile și pe slujitorii” lui Iov și „i-a ars de tot” (Iov 1:16)? Nu spune Biblia clar că Dumnezeu a refuzat sugestia lui Satana de a-și întinde mâna și a se atinge de tot ce avea robul său? Sau într-a cui mână s-a aflat focul atunci când Ilie era în peșteră la Horeb? Nu spune Biblia clar că „Domnul nu era în focul acela”? (1 Împ. 19:11). Despre cine se spune în Apocalipsa că va face „semne mari” până acolo că va face „chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor”? (Apoc. 13:13). Comentând acest verset, Ellen White spune:

„Aici nu sunt prezise numai minciuni și înșelătorii. Oamenii sunt înșelați prin minunile pe care agenții lui Satana au putere să le facă, nu pe care pretind că le fac” (Tragedia veacurilor, pag. 553).

Nu-i atribuie Biblia lui Satana putere asupra vântului? Dar cine a stârnit vântul acela „mare” care a făcut să se dărâme casa peste copiii lui Iov? (Iov 1:19). Sau vântul acela „tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile,” care a trecut pe lângă peștera în care se găsea Ilie? Nu spune Biblia clar că „Domnul nu era în vântul acela”? (1 Împ. 19:11). Într-a cui mână s-a aflat vântul care a produs o „mare furtună” pe mare, atunci când ucenicii se aflau împreună cu Isus în corabie? (Marcu 4:37-39).

Nu-i atribuie Biblia lui Satana putere asupra cutremurelor? De a cui mână a fost produs cutremurul acela care a avut loc când Ilie se găsea în peșteră? Nu spune Biblia foarte clar și în acest caz că „Domnul nu era în cutremurul de pământ”? (1 Împ. 19:11).

Nu spune Biblia că Satana a avut puterea de a apare îmbrăcat în chip de înger chiar și în fața lui Hristos?

Nu este Satana cel care a avut puterea de a-L duce pe Hristos pe un munte înalt și de a face să-I treacă pe dinainte toate împărățiile pământului?

Nu este Satana cel care în Eden a transformat șarpele într-un mediu al lui?

Aceste însușiri ale diavolului, și multe altele, fac din el o ființă limitată doar la „ispitire și amăgire?”

Ce spune Spiritul Profetic la acest capitol?

„Prin spiritism, Satana apare ca un binefăcător al rasei omenești, vindecând bolile oamenilor și susținând un sistem nou și mult mai entuziast al credinței religioase; dar în același timp el lucrează ca un nimicitor. Ispitele lui conduc mulțimile la ruină. Nestăpânirea dă la o parte rațiunea; apoi urmează indulgența senzuală, conflictele și vărsarea de sânge. Satana își găsește plăcerea în război; pentru că el trezește cele mai rele pasiuni ale sufletului, și apoi își înghite pentru veșnicie victimele înecate în viciu și sânge. Scopul lui este acela de a provoca nașunile la război, una împotriva celeilalte; căci în felul acesta el poate distrage atenția oamenilor de la lucrarea de pregătire pentru a sta în picioare în ziua lui Dumnezeu.

Satana lucrează prin elementele naturii, ca să aducă în grânarele sale o cât mai bogată recoltă de suflete nepregătite. El a studiat secretele laboratoarelor naturii și își folosește toată puterea ca să conducă puterile naturii, pe cât îi permite Dumnezeu. Când i s-a îngăduit să aducă suferințe asupra lui Iov, cât de repede i-au fost spulberate turme, cirezi, case, copii, nenorocirile venind repede una după alta. Dumnezeu este Cel care apără creaturile Sale și face un zid în jurul lor contra puterii nimicitorului. Dar lumea creștină arată dispreț față de Legea lui Dumnezeu; de aceea, Domnul va face exact ceea ce a spus că va face: Va retrage binecuvântările Sale de pe pământ și-și va retrage grija protectoare de deasupra celor ce s-au răsculat împotriva Legii Sale, și învață, ba chiar silesc cu forța și pe alții, să creadă și să facă tot ca ei. Satana are stăpânire asupra tuturor celor care nu sunt în mod special apărați de Dumnezeu. El va aduce favoruri și prosperitate asupra unora, ca să ajute la propășirea planurilor sale; și tot el va aduce cercări și suferințe asupra altora, și va face pe oameni să creadă că Dumnezeu este Cel care îi lovește.

În timp ce se prezintă oamenilor ca mare medic, care poate vindeca toate bolile lor, el va aduce pe lume molime și dezastre, până ce orașe populate vor ajunge ruinate și pustii. Azi el este la lucru în felul acesta. Prin accidente și mari nenorociri pe mare și pe uscat; prin încăierări și vărsări de sânge; prin îngrozitoare furtuni, cu ploi de piatră și cicloane; prin inundații și

cutremure, în fiecare loc și în diferite forme, Satana își exercită puterea sa nimicitoare...

Dumnezeu niciodată nu forțează voința sau conștiința omului; dar Satana, pentru a pune stăpânire pe cei pe care nu-i poate amăgi, a folosit mereu împotriva lor constrângerea prin acte de cruzime. Prin teroare și prin forță, el caută să tiranizeze conștiința oamenilor și să-și asigure supunerea și închinarea lor. În acest scop, el lucrează atât prin autoritățile religioase, cât și prin cele seculare, determinându-le să impună cu forța legi omenești, care să silească la călcarea Legii lui Dumnezeu” (Tragedia veacurilor, pag. 589).

Putea Dumnezeu să fie mai clar de-atât? Și totuși, noi continuăm să îl exonerăm pe Satana de responsabilitatea pe care o poartă pentru toate aceste acțiuni specifice lui, și să Îl arătăm cu degetul pe Dumnezeu. Oare sunt declarațiile Spiritului Profetic complet necunoscute elitei teologice?

Mesagerul Domnului ne-a avertizat care sunt pericolele pe care le presupune concepția că Satana nu are puterea de a acționa în mod supranatural în mijlocul nostru:

„Mulți vor fi prinși în capcană din cauza credinței că spiritismul este doar o înșelătorie omenească. Când sunt puși față în față cu manifestări pe care nu pot să nu le vadă ca supranaturale, ei vor fi amăgiți și vor fi conduși să le accepte ca fiind puterea cea mare a lui Dumnezeu” (Istoria mântuirii, pag. 394, 395).

A crede că „puterea lui este limitată la ispitire și amăgire” înseamnă a da curs celei mai mari amăgiri pe care a putut-o născoci marele vrăjmaș al lui Dumnezeu. Scopul lui a fost dintotdeauna de a distorsiona în ochii oamenilor caracterul Tatălui, și cum putea face mai bine acest lucru decât atribuindu-l propriile sale trăsături de caracter?

Serva Domnului a văzut că „...în curând... puterea lui Satana va crește” (Experiențe și viziuni, pag. 59).

„Apostolul Ioan a auzit în viziune un glas tare în cer, zicând: ‚Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme’ (Apoc. 12:12). Teribile sunt scenele care provoacă această exclamație din partea glasului ceresc. Mânia lui Satana crește pe măsură ce timpul i se scurtează, iar lucrarea lui de amăgire și de distrugere va atinge apogeul în timpul strâmtorării. Semne îngrozitoare, cu un caracter supranatural, se vor descoperi în curând în ceruri, ca dovadă a puterii făcătoare de minuni a demonilor” (Tragedia veacurilor, pag. 623, 624).

Încercând să explice care ar fi implicațiile dezastrului produs de tsunami, Dr. Bacchiocchi afirmă că acesta nu poate constitui o pedeapsă divină pentru păcătoși, deoarece printre victime se numără și mulți copii

nevinovați. Așadar, în concepția autorului rămân trei cauze majore posibile în această situație: o chemare la pocăință, o prevestire a judecății finale, un semn al apropierii sfârșitului.

Are Dumnezeu nevoie să omoare o parte din copiii Săi scumpi pentru a-i anunța pe ceilalți că trebuie să se pocăiască sau că se apropie sfârșitul și judecata? Nu ar fi mai simplu să afișeze pe cer un banner uriaș prin care să avertizeze întreaga omenire cu privire la ceea ce urmează să se întâmple? Dar poate că un simplu banner nu ar reuși să impresioneze omenirea suficient cât să o facă să se pocăiască. Îngrozirea ei este mult mai eficientă, nu? „Ori Mă iubiți, ori muriți!”

Însă din perspectiva lui Dumnezeu exprimată în Spiritul Profetic, iată ceea ce câștigă inima omului cu adevărat:

„Iubirea inegalabilă a lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit! Gândul acesta are o putere care cucerește sufletul și conduce gândirea și voința omului la o atitudine de supunere față de voința lui Dumnezeu. Cu cât vom studia mai mult caracterul divin, în lumina crucii de pe Golgota [nu a dezastrelor naturale], cu atât vom înțelege mai bine mila, duișia, și iertarea, împletite cu nepărtinirea și dreptatea, și cu atât mai clar vom discerne nenumăratele dovezi ale iubirii infinite și ale milei pline de gingășie, ce întrec cu mult simpatia și dorul unei mame pentru copilul ei pierdut” (Calea către Hristos, pag. 16).

„Motivații atât de puternice și mijloace atât de vaste cum nu s-ar fi putut angaja niciodată în acțiune; răsplătirile peste măsură de mari pentru implicarea corectă a datoriei, bucuria cerului, societatea îngerilor, comuniunea și iubirea lui Dumnezeu și a Fiului Său, elevarea și dezvoltarea tuturor însușirilor noastre, de-a lungul tuturor veacurilor – nu sunt oare toate acestea încurajări și motivații suficient de puternice, încât să ne determine să-I aducem Creatorului și Răscumpărătorului nostru o slujire dintr-o inimă plină de iubire? (Calea către Hristos, pag. 22).

S-ar părea că nu. Acestea nu sunt motivații suficient de puternice pentru o slujire dintr-o inimă plină de iubire. Altfel de ce am mai avea nevoie de impulsioni de 9 grade pe scara Richter.

Dar cum ar putea distrugerile imense produse de tsunami să conducă oamenii la pocăință? Care ar fi natura acelei pocăințe?

„Există mulți care nu înțeleg adevărata natură a pocăinței. Multora le pare rău că au păcătuit și chiar realizează o schimbare evidentă a vieții, pentru că se tem că greșelile proprii vor aduce asupra lor suferințe. Dar nu aceasta este pocăința, așa cum o înțelege Biblia. Acele persoane deplâng mai degrabă suferința decât păcatul” (Calea către Hristos, pag. 24).

Așa s-a întâmplat în cazul lui Esau, Balaam, Iuda Iscarioteanul și Faraon. Ei și-au recunoscut vina pentru că se temeau că își vor pierde viața, „dar nu a fost o pocăință adevărată, o reală părere de rău pentru păcat, nu a fost o schimbare a motivațiilor, nici o repulsie față de ceea ce este rău” (idem, pag. 24).

Ca argument în favoarea ideii că Dumnezeu S-ar folosi de unelte de tip tsunami pentru a chema omenirea la pocăință, Dr. Bacchiocchi afirmă: „Printr-o plagă Faraon a fost adus pe genunchi, mărturisind înaintea lui Moise: ‚Am păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului vostru și împotriva voastră. Dar iartă-mi păcatul numai de data aceasta; și rugați pe Domnul, Dumnezeul vostru, să depărteze de la mine și urgia aceasta de moarte!’”

La o privire mai atentă însă, Faraon „și-a recunoscut păcatul numai pentru a scăpa de continuarea pedepsei, dar el s-a întors la atitudinea de sfidare a Cerului de îndată ce plăgile au încetat” (Calea către Hristos, pag. 25).

Așadar, de ce ar fi interesat Dumnezeu să decimeze omenirea prin dezastre care în final nu conduc decât la o falsă pocăință?

După cum am văzut, din perspectiva prezentată de Dr. Bacchiocchi rezultă că nu există decât două surse posibile ale oricărui dezastru care are loc pe această planetă: Dumnezeu sau omul. Satana este complet exclus din calcul. Oare nu acesta a fost planul lui de la început?

“Satana și-a aruncat umbrele de-a lungul căii fiecărei ființe omenești, ca să poată reprezenta greșit pe Dumnezeu în fața lumii. El a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu atribute satanice, în totală contradicție cu adevărul” (RH, 10.02.1891).

“Deși nu a putut să-L alunge pe Dumnezeu de pe tron, Satana L-a acoperit cu atribute satanice, și a pretins atributele lui Dumnezeu ca fiind ale lui” (RH, 14.04.1896).

Interesant este că, în concepția Dr. Bacchiocchi, omul are puterea de a produce dezastre naturale, dar Satana nu. Este omul mai puternic decât Satana? Iar răul, când nu este produs de om, este de fapt un mare bine, produs de Dumnezeu pentru salvarea omenirii?

Ce facem însă cu următoarele declarații extrem de clare ale Spiritului Profetic? De fapt, ce am făcut cu ele?

„Satana este nimicitorul. Dumnezeu nu-i poate binecuvânta pe cei ce refuză să fie ispravnici credincioși. Tot ce poate face este să-i permită lui Satana să-și îndeplinească lucrarea sa nimicitoare. Observăm calamități în toate formele și de toate gradele venind asupra pământului, și de ce? Puterea protectoare a Domnului nu este exercitată” (EB, 1 martie 1905).

„Boala, suferința și moartea sunt lucrarea unei puteri vrăjmașe. Satana este nimitorul; Dumnezeu este restauratorul” (MH, pag. 113).

„Satana este nimitorul. Dumnezeu nu-i poate binecuvânta pe cei care refuză să fie străjeri credincioși. Tot ce poate face El este să îi permită lui Satana să își împlinească lucrarea de nimicire. Vedem calamități de toate felurile și la toate nivelurile venind asupra pământului, și de ce? Puterea constrângătoare a lui Dumnezeu nu este exercitată. Oamenii au disprețuit cuvântul lui Dumnezeu. Ei trăiesc ca și cum Dumnezeu nici nu ar exista. Ca și oamenii din vremea lui Noe, ei refuză să se gândească la Dumnezeu. Păcatul predomină într-o măsură alarmantă, iar pământul este copt pentru seceriș” (Mărturii, vol. 6, pag. 388).

În finalul comentariului său, Dr. Samuele Bacchiocchi îndeamnă cititorii să contacteze ADRA spre a face donații pentru supraviețuitorii tragediei din Asia. Sunt laudabile eforturile acestei agenții de a veni în sprijinul celor aflați în mari dificultăți. Totuși, dacă ar fi să adoptăm concepțiile reputatului teolog, va fi greu să scăpăm de o ultimă întrebare: Cât timp vom mai merge pe urmele unui tată mândru ca să legăm rănilor pe care le produce copiilor săi... în numele iubirii?